

שמעון הכסטר, ת.ז. 000388587

בעניין:

ע"י ב"כ עוה"ד אופיר טל ו/או לואיז ספורטס ואח'
טל, קדרי, שמיר ושות' - עורכי דין
מרח' וושינגטון 4, ירושלים
טל. 02-5674000; פקס. 074-7137001

המערער

- נ ג ד -

1. נציבות שירות המדינה
2. מדינת ישראל – משרד האוצר
3. הממונה על הגימלאות

שלושתם על ידי עו"ד חן אדרי ואח'
פרקליטות המדינה
רחוב צאלח א-דין, ירושלים

המערערות

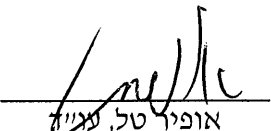
תשובת המערער לסיכומי המשיבות

בהתאם להחלטת בית הדין הנכבד, המערער מתכבד בזאת להגיש לבית הדין הנכבד את תשובתו לסיכום טענותיהן של המשיבות.

נוכח קוצר היריעה, המערער יתייחס בקליפת אגוז אך ורק לחלק מהנקודות הכתובות בסיכום טענותיהן של המשיבות. זאת מבלי להודות, כמובן, בכל טענה שהיא של המשיבות אליה לא ניתנה התייחסות ספציפית במסגרת התשובה שלהן.

למען הסדר הטוב יודגש כי האמור להלן בא להוסיף על האמור בכתבי הטענות האחרים שהגיש.

ירושלים, היום, 30 בדצמבר 2020.

אופיר טל, עו"ד
טל, קדרי, שמיר ושות' עורכי דין
ב"כ המערער

א. מועד הערעור הקבוע בחוק הגימלאות אינו חל על המערער

1. חוזה הבכירים מסדיר את העסקתו של המערער, והוא קובע שכלל חוק הגימלאות אינו חל על העסקתו של המערער (סעיף 11 לחוזה הבכירים). תחולת החוק היא אך ורק על פי הוראה מפורשת בחוזה.
2. לאחר שקבענו דברים אלה, ובכל הכבוד לפרשנות שמנסות המשיבות לכפות על החוזה, כל שנותר לנו הוא לבחון האם סעיף 43 לחוק הגימלאות, הקובע את מועד הגשת ערעור גימלה, הוחל במפורש במסגרת חוזה הבכירים. התשובה על כך ברורה: סעיף 43 לחוק הגימלאות לא הוחל על העסקתו של המערער בחוזה בכירים, וכל ניסיון להציג את הדברים בדרך אחרת נדון לכישלון.

ב. הזכות להשיג על החלטת הממונה על הגימלאות

3. המשיבות סוברות כי הוראת סעיף 43 לחוק הגימלאות קובעת את הזכות לערער על החלטת הממונה על הגימלאות (סעיף 2 לסיכום טענותיהן). אכן מדובר בזכות. אולם הזכות להשיג על החלטה מנהלית היא זכות מוקנית. בכל הכבוד, הוראת סעיף 43 לחוק הגימלאות באה להגביל את הזכות להשיג על החלטת הממונה על הגימלאות, ולקבוע לה מסגרת זמנים הקצרה משמעותית מתקופת ההתיישנות הבסיסית בת שבע השנים הקבועה בחוק ההתיישנות. לפיכך, הצגת הוראת סעיף 43 לחוק הגימלאות כ – "זכות" עלולה להטעות.
4. מגבלת הזמן בסעיף 43 אכן חלה על עובד מדינה בכתב מינוי. אולם, במקרה שלפנינו אין אנו עוסקים במקרה רגיל של עובד מדינה, המועסק על פי כתב מינוי, אלא בעובד בכיר שהועסק בחוזה בכירים אישי, כאשר ברירת המחדל היא שחוק הגימלאות אינו חל על תנאי העסקתו. כאמור לעיל, סעיף 43 לחוק הגימלאות – הקובע את מועד הגשת הערעור – לא הוחל על המערער.
- סעיף 12.ה. לחוזה הבכירים מוסיף וקובע כי כוונת החוזה היא לזכויות המגיעות מכוח חוק הגימלאות. עמדנו על כך שבכל הכבוד הוראת סעיף 43 לחוק הגימלאות אינה מקנה זכות, אלא מגבילה אותה.
5. דברים אלה עולים בקנה אחד עם כוונת המדינה להיטיב עם עובדים שהוחתמו על חוזה בכירים. הטבה כאמור אינה יכולה לבוא לידי ביטוי בהגבלת זכות הגישה לערכאות, ועל כן הגבלת תקופת הערעור על החלטת הממונה אינה עולה בקנה אחד עם גישה זאת.

ג. הארכת החוזה האחרונה

6. בסעיף 8 לסיכומי טענותיהן של המשיבות נכתב כי לכאורה הארכת החוזה האחרונה היתה לתקופה של שנתיים ושישה חודשים מכוח מכתב של נציב השירות. יודגש כי מכתב זה הוצג למערער בדיעבד.
7. האמת הפשוטה היא שתוקפו של החוזה של המערער הוארך מאליה בשנת 2010, ולא נדרשה כל פעולה בעניין זה. כך נעשה חמש פעמים, וכפי שכתבו גם המשיבות בסעיף 7, תוקפו של החוזה הוארך מאליה. לפיכך, ואלא אם ננקטו הפעולות הנדרשות על פי חוזה הבכירים – שהמשיבות אינן טוענות שהן ננקטו

בפועל – ההארכה נעשתה מאליה, ואין תוקף למכתב הפנימי עליו מסתמכות המשיבות, מכתב שהמערער לא ראה בזמן אמת.

8. בוודאי שהמערער לא סירב לחתום על הארכת החוזה, כפי שטוענות המשיבות. **הוא לא נדרש לעשות זאת, מאחר שההארכה היא אוטומטית**, וממילא לא טוענות המשיבות מתי סירב המערער לחתום על הארכת החוזה, מי פנה אליו או מהו החוזה עליו הוא נדרש לחתום.

9. נוסף ונבהיר כי הטענה שניתן לפטר את המערער בהודעה של שלושה חודשים מראש אינה מציגה את התמונה המלאה – **שכן נדרשת פנייה מנומקת של מנכ"ל המשרד (משמע - עילה לפיטורים), ואישור נציב השירות וועדת השירות (סעיף 4.ב.4)**. עוד מוסיף החוזה וקובע כי **"הפסקת עבודה – לרבות אי חידוש החוזה בתום תוקפו"**.

אין ספק שהדבר לא נעשה במקרה זה, ולכן לא יכול להיות תוקף להחלטה לא להאריך את תוקפו של החוזה בארבע שנים נוספות, אלא אם נעשתה בהתאם לחוזה.

ד. פניותיו הרבות של המערער למשיבות

10. בסעיף 43 לפסק הדין נקבע כי המערער טען שפנה לאורך השנים לגורמים שונים, אך לא הציג אסמכתאות לכך. המערער טען כי כתב התביעה אינו המקום לצירוף אסמכתאות מסוג זה, וכי פירט בכתב התביעה מעל ומעבר לנדרש את נסיבות פניותיו הרבות לגורמים שונים, ואף צירף חלק מהן לכתב התביעה.

11. בסעיף 14 לסיכומיהן מודות המשיבות, בהגנותן, כי **המערער אכן פנה פעמים רבות לגורמים שונים**. וכך נכתב – **"...לאורך השנים פנה המערער למשרד האוצר ולנציבות בפניות חוזרות ונשנות, עם טענות דומות בעניין דרגת פרישתו ואופן חישוב גמלתו"**. (ראו גם סעיף 49 לסיכומי המשיבות). בכך, למעשה, ירדה אחת הלבנות המרכזיות שתמכו את פסק הדין, שכן אין מחלוקת עוד על הפניות הרבות של המערער למשיבות בעניינים שעומדים על הפרק.

12. ודוק – המערער פנה עשרות ומאות פעמים למשיבות, ואלה התחמקו ממתן תשובה, ולעתים טרחו לענות למערער רק חודשים רבים לאחר שפנה אליו, וכאשר הואילו לענות לא טרחו לנמק את תשובותיהם או להשיב לשאלות ולטענות שהעלה. המערער עמד, כבר בכתב התביעה, על התנהלות מבישה זאת. המערער יוסיף ויטען כי הניסיון של המשיבות להציג מציאות אחרת, בה קיבל מענה לפניותיו, חוטאת לאמת: **המשיבות אינן עיכבו את תשובותיהם במשך חודשים רבים ללא הצדקה של ממש, וכאשר השיב לו לא ענו לגופו של עניין**.

ה. הערה בעניין העלאת טענת התיישנות ושיהוי מטעם המדינה

13. בפרק ו' לתשובת התובע לבקשה המשיבות לסילוק התביעה על הסף בבית הדין קמא, כתב המערער כי **אכן "חלפה התקופה בה נמנעה המדינה מהעלאת טענות שיהוי ותיישנות"**. אין חולק כי בימינו מעלה המדינה טענות התיישנות. לפיכך לא ברור מדוע בחרו המשיבות להשחית מלים בעניין זה.

טעגט המערער בעניין זה היא חובת ההגינות המנהלית היא שמצדיקה כי המדינה תימנע במקרה זה מהעלאת טענות שיהיו והתיישנות. המערער הבהיר ופירט מקרים רבים בהם המדינה עצמה לא עמדה במועדים הקבועים הדין (חלקם על פי חיקוק), והשתתה בתשובותיה (ראו התנצלות נציב תלונות בתשובתו למערער). על רקע זה טען וטוען המערער כי לא ראוי היה כי המדינה תעלה טענות מסוג זה.

14. זאת ועוד. המשיבות מודות, בהגנותן, כי המערער אכן פנה אליהן פעמים רבות, ואף עולה מתשובתן כי לראשונה העלו את טענת ההתיישנות לאחר הגשת התביעה. תמוה בעינינו מדוע, בכל ההתכתבויות הרבות, לא טרחה המדינה להודיע למערער כי תחול התיישנות על הגשת ערעור הגימלה והוא נדרש לעשות כן. בפועל, וכאמור בערעור, נאמר לו ההיפך – שעליו למצות הליכים מול הנציבות ולא למהר לפנות לבית הדין.

יודגש כי כבר בפנייתו הראשונה של המערער לנציבות ביום 8.1.2013 הוא ציין במפורש כי הוא פונה בהתאם להנחיות שקיבל (המכתב יצורף במסגרת בקשה נפרדת שמגיש המערער). וכך כותב המערער:

ממינהל הגימלאות נמסר לי כי הסכומים חושבו ע"פ הנחיותיך במכתב שבסימוכין (העתק מכתב המציב, הועבר אלי בימים אלו לבקשתי ממנהל הגימלאות) והובהר לי כי עלי להפנות אליך את הערותי לנוסחת חישוב הגימלה שבמכתב.

15. מכתב זה נמצא, כמובן, בידי המשיבות, ויש טעם לפגם בניסיון של המשיבות להתכחש לדברים מפורשים אלה, הנמצאים בידעתן. על אחת כמה וכמה יפים הדברים ביחס לטענת השיהוי שמעלה המדינה.

16. יודגש כי בניגוד לטענות המשיבות: (1) המענה לפנייתו הרבות של המערער הגיע באיחור, לעתים לאחר חודשים רבים. כל הצגה אחרת של הדברים מטעה וחוטאת לאמת, ודי אם נשוב ונסתכל על התנצלותו של נציב התלונות; (2) בניגוד לחובתן של המשיבות, לא ניתנו תשובות לשאלות שהעלה המערער, ולעתים ניתנו תשובות לא מנומקות.

ו. בעניין הגשת בקשה להארכת מועד

17. בית הדין קמא, ואף המשיבות בסיכום טענותיהן, התייחסו לכך שהמערער לא הגיש בקשה להארכת המועד להגשת הערעור. המערער סבר וסבור, בכל הכבוד, כי אינו זקוק להארכת מועד מהטעם שהוראת סעיף 43 לחוק הגימלאות אינה חלה עליו.

18. עם זאת, וכטענה חלופית, הרי שככל שייקבע על ידי בית הדין הנכבד כי סעיף 43 לחוק הגימלאות חל על המערער, הרי שהוא יבקש להאריך את המועד להגשת הערעור. בכל הכבוד, וכעולה בבירור מכתבי הטענות, המערער פעל בהתאם להבנתו את הוראת החוזה, בנושא שלא הוסדר במפורש ובכלל על ידי בית הדין הנכבד. לפיכך, בנסיבות אלה, בהן מחד – המערער לא ישן על זכויותיו; ומאידך – טרם נקבעה הלכה בנושא, יהא זה נכון האריך את המועד להגשת הערעור.

לסיכום – המשיבות לא הציגו טענות המצדיקות את דחיית הערעור, וחלק מטענותיהן אף מחזקות את טענותיו וטיעוניו. לפיכך יתבקש בית הדין הנכבד לקבל את הערעור, ולהחזיר את הדיון לבית הדין קמא.

זמן ביצוע הפעולה: 13:45 30/12/2020
מספר תיק: 2514-07-20
סוג מסמך: תגובה/תשובה
מספר אסמכתא למעקב: 4738741

על המגיש לשמור את מספר האסמכתא לשם קבלת מידע אודותיו
המסמך הועבר לבדיקת מזכירות.

• אם 'אושר', יתייק בתיק ומועד ההגשה החוקי יחושב לפי זמן ביצוע הפעולה באתר ולא לפי תאריך האישור במזכירות.
כמו כן, יופק אישור שיוצג בתיקיית תיק נייר.

• אם לא 'אושר', תשלח למגיש הודעה על כך. המסמך שנדחה יוצג בתקיית תיק נייר